

[Ministeren f. Byggeri og Boligvæsen.]

anden Side har gjort Ungdomskommissionens Forslag til sit, vil jeg gerne give en nærmere Redegørelse for Afvigelserne mellem de to Forslag.

Ifølge Ungdomskommissionen skulde Loven kun være obligatorisk i Hovedstadsområdet. Efter Regeringens Forslag gælder den ogsaa umiddelbart i Købstæder med 20 000 Indbyggere og disses Forstæder. Denne Skærpselse skyldes, at der er Grund til paa Forhaand at formode, at der i de større Byer er et saadant Behov for Udlejningsværelser, at det er rimeligt uden videre at lade Ordningen gælde for dem. Skulde det ved den Opgørelse af Behovet, der skal foretages i Henhold til § 1, vise sig, at der ikke er Trang til Værelseanvisning, kan Kommunen dog selvfølgelig blive fritaget for denne.

Hvad angaar selve Hovedstadsområdet nævner Regeringens Forslag udtrykkeligt, hvilke Kommuner der skal henregnes hertil. Der er herved sket en Udvidelse af Omraadet i Forhold til Ungdomskommissionens Forslag, idet Søllerød Kommune er taget med. Begrundelsen herfor er, som nævnt i Bemærkningerne til Forslaget, at der fra denne Kommune er Forbindelse med Centrum ved S-Banen.

Regeringens Forslag bemyndiger endvidere Ministeren til at bestemme, at Ordningen skal indføres i en Kommune, dersom Kommunalbestyrelsen ikke har truffet Beslutning herom og Ministeren skønner, at der ikke er foretaget tilstrækkelige Foranstaltninger til Fremskaffelse af Udlejningsværelser. Ogsaa denne Regel er en Skærpselse i Forhold til Ungdomskommissionens Forslag.

I Ungdomskommissionens Forslag er Antallet af Værelser, som Indehaveren af en Lejlighed kan forbeholde for sig selv, fastsat til mindst 1 Værelse pr. Beboer plus 1 Værelse. Efter Regeringens Forslag er Minimum 1 Værelse pr. Beboer plus 2 Værelser. Paa dette Punkt er der saaledes sket en Lempelse i Forhold til Ungdomskommissionens Forslag.

Ungdomskommissionen angiver skønsmæssigt Antallet af overtallige Værelser til 200 000, naar der regnes med 1 Værelse pr. Beboer plus 1 Værelse som Minimum, og 30 000 Værelser, naar der regnes med 1 Værelse pr. Beboer plus 2 Værelser.

Eksakte Tal for det udækkede Behov for Værelser haves ikke og kan sikkert heller ikke fremskaffes, men det er dog vel noget for dristigt at anslaa, at Behovet ikke skulde kunne dækkes, medmindre der

principielt stilles 200 000 Værelser til Raadighed. Hertil kommer, at Tallet 30 000 er ansat efter et forsigtigt Skøn og efter Fradrag af Værelser, som det paa Forhaand er udelukket at inddrage under Ordningen. Statistisk Departement anslaaer i øvrigt paa Grund af Boligtællingen pr. 5. November 1945, der blev offentliggjort i December i Fjor, Antallet af overtallige Værelser til 55 000—60 000 ud fra Normen 1 Værelse pr. Beboer plus 2 Værelser til fri Raadighed.

Det vil derfor næppe være rigtigt at gaa videre i Kravet om Værelser, der skal stilles til Raadighed, end fastsat i det af Regeringen forelagte Forslag. Det er næppe heller berettiget, om man fra anden Side uden videre vil tage Ungdomskommissionen til Indtægt for et videregaaende Forslag.

Af Ungdomskommissionens Betænkning fremgaar det, at man i første Række har lagt Vægt paa, at Kommunalbestyrelserne faar Adgang til efter Behovsopgørelsen at fastlægge, hvilken Norm der skal være gældende i Kommunen, og det er meget muligt, at man i intet Tilfælde vilde være kommet ned under den Norm, som nu er foreslaaet af Regeringen. Da man nu fra Regeringens Side kæder Spørgsmaalet om en Afgift paa overtallige Værelser sammen med Anvisningen af Værelser, kan der efter min Mening slet ikke være Tale om at gaa under den i Regeringens Forslag angivne Norm.

§ 9 i Regeringens Forslag gaar videre end § 9 i Ungdomskommissionens og det nu fra kommunistisk Side fremsatte Forslag, idet man har anset det for nødvendigt at give Lejeren andre Rettigheder end Adgangen til W. C. og Vandforsyning. Lejeren maa være sikret Retten til elektrisk Lys, hvor dette findes, og i det Omfang, hvori dette med Rimelighed kan forlanges af Udlejeren, Opvarmning eller Mulighed derfor. Ellers bliver hele Ordningen temmelig illusorisk i de Tilfælde, hvor den værelsesøgende kommer ud for en krakilsk Udlejer, der vil forsøge at sabotere Loven. Saadanne Tilfælde vil naturligvis altid være Undtagelsen, men det er jo dem, Lovgivningen maa være opmærksom paa og saa vidt muligt foregribe.

Den afgørende Forskel mellem Ungdomskommissionens og Regeringens Forslag er den Adgang, som det sidste giver dem, der rammes af Ordningen, til at fritage sig for at stille Værelser til Raadighed til Udlejning mod Betaling af en Afgift.

Den tvangsmæssige Værelseanvisning medfører et meget haardt Indgreb i Privatlivets Fred. Nogle er af den ene eller den